

[Hendriksen.]

det vil sige, at det opnaaede Resultat om- sættes i en straks begyndende livsvarig Pension; saa snart en Person bliver erklæret Arbejdsinvalid, ganske uden Hensyn til den Alder, den paagældende maatte be- finde sig i. Dette Spørgsmaal har sin store Betydning derved, at Invaliditet i den yngre Alder desværre ikke er nogen Sjældenhed; tværtimod er Forholdet det, at Arbejds- invaliditet spiller en meget stor Rolle ogsaa i de yngre Aar, og det er da givet, at den indførte Forsikring praktisk talt straks vil komme til at virke besparende for det offentlige. De i Lovforslaget anførte Eksem- pler, som jeg gaar ud fra at Medlemmerne har sat sig ind i, viser for hvert enkelt Aar, hvor stor en Invalidpension Arbejds- invalider har Ret til at faa udbetalt fra Forsikringen. Jeg skal ikke komme nær- mere ind paa disse Eksempler, som jeg ogsaa tidligere har omtalt, og som kan vari- eres næsten i det uendelige: det vil være let for ærede Medlemmer selv personlig at foretage disse smaa Regnestykker, og jeg føler mig overbevist om, at man gennem et saadant Selvstudium meget hurtigt vil komme til det Resultat, at Forsikringen for Invalidernes Vedkommende i Løbet af ganske faa Aar vil vise sig at være af effektiv besparende Betydning ogsaa for det offentlige. Jeg haaber, at ogsaa den højt- ærede Indenrigsminister vil studere disse Tal lidt nærmere, jeg tror, Resultatet da vil blive, at den højtærede Minister vil erkende, at Overgangstiden alligevel ogsaa har sine Lyssider.

Jeg tror, som sagt, at Tidspunktet til at gennemføre Sagen netop nu er inde, ellers bliver det for sent. Den nuværende Under- støttelsespolitik vil i det lange Løb under- grave Befolkningens økonomiske Moral, hvorimod Folkeforsikringen vil opelske Sparelysten hos Befolkningen, og der er heri et opdragende Moment af den aller- største Betydning, et Moment, hvis sam- fundsmæssige Værdi vanskelig kan over- vurderes.

Jeg har derfor ogsaa svært ved at tro, at man fra socialdemokratisk Side — saa- ledes som det ganske vist er bebudet — vil vende sig imod selve Folkeforsikrings- tanken. En stor Del af Arbejderstanden er i Stand til af sit Arbejdsudbytte at betale sin Alderdomsforsørgelse, og den bør ogsaa gøre det. Jeg beder ærede Medlemmer, ikke mindst ærede Medlemmer af det social- demokratiske Parti, interessere sig en Smule for den svenske Arbejderstands, altsaa det svenske Socialdemokratis, Stilling overfor

Folkeforsikringsspørgsmaalet. Som bekendt er der ikke i Sverige nogen almindelig Alderdomsforsørgelse, saaledes som her i Landet, men derimod en almindelig Folke- pensionering, der dog bygger paa meget betydelige Tilskud fra det offentlige. Denne Folkeforsikring har virket i Sverige i ca. 15 Aar og staar nu overfor sin Værdiprøve og utvivlsomt ogsaa overfor Reformen. Man er i Sverige begyndt med Folkepensione- ringen, ængsteligt og varsomt, og her i Landet vilde vi kalde den Forsikring, man har i Sverige, for en meget mager Forsik- ring. Jeg skal ikke i Øjeblikket nævne Tal, fordi en Sammenligning altid vil halte; den svenske Almues fattige Pengekaar gør, at Forholdet maa stille sig ganske forskelligt med Hensyn til en eventuel dansk Folke- forsikring. Men skulde man fra anden Side ønske at komme nærmere ind derpaa, er jeg naturligvis rede.

Hvorledes vurderer nu den svenske Arbejderbefolkning sin Forsikring? Om denne Forsikring siger den svenske, nylig afdøde Socialistfører Nils Karleby i sin Bog „Socialismen og Virkeligheden“ med Hen- syn til Arbejdernes Stilling — hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere —, at Arbejderne

„paa de gamle Dage er sikret Hjælp i Form af Pension — vel endnu ringe, men en vigtig Begyndelse“.

Det staar pag. 99 i Bogen, og senere siger han, paa pag. 159, følgende, som jeg ligeledes gerne vil have Lov til at citere:

„Stræber man efter lige Delagtighed i Samfundet og lige Rettigheder ved ens Virksomhed, maa man søge en Form, som kan give ens Tryghed for alle, uden Hensyn til, paa hvilket Omraade de ar- bejder. Det, som da ligger nærmest for, er Organiseringen af Tilværelsens Tryg- hed gennem Samfundet. Det kan ske ved Forsikring i forskellige Former, ved Ret til Underhold i Overgangsperioder, ved Alderdoms- og Invaliditetspensioner etc. De praktiske Vanskeligheder, vi kan møde her, maa ikke faa os til at overse, at dette er den rationelle Vej til at give Arbejderklassen den Tryghed i Tilværelsen, som skal hæve den op til større Ligestillethed med de direkte be- siddende, uden at krænke det Krav om Bevægelighed, som er det økonomiske Livs ufravigelige Betingelse.“

Saaledes siger denne kendte svenske So- cialistfører, og hans Udtalelser falder nøje i Traad med, hvad man fra anden svensk Arbejderside har anført, og som kortelig gaar ud paa, at man ikke vil tilbage til